

faar nærmest det Indtryk, at der kunde tjenes Penge paa det, saa stærkt argumenteres der for, at det ingenting vil koste, saa omhyggeligt bortelimineres alle de Udgifter, som ellers flyder af et Embede. Jeg tænker, at man har begrundet det paa denne Maade for derigennem at faa det til at glide igennem det andet høje Ting. Jeg vil ikke lægge ret megen Vægt paa den paagældende Skrivelse. Det, som i denne Forbindelse er det afgørende, er, at flere Embeder koster flere Penge. Mere er det ikke nødvendigt at sige om den Ting; om det er lidt mere eller mindre kan for saa vidt ikke være afgørende. Det afgørende er, at man her for en Gangs Skyld har villet sige Stop, for en Gangs Skyld har Rigsdagen mandet sig op til at sige, at det Princip, hvorefter der oprettes nye Embeder her i Landet — har Vognen baaret den Tørv, kan den ogsaa bære een Tørv til, og kan den ogsaa bære den, kan den bære een Tørv til —, ikke er rigtigt og ikke holdbart. Een Gang maa man sige: Nu er Vognen fuldt lastet, nu skal den køre. Det er det, man har gjort. Det er det, man fra Flertallets Side i Folketinget har slaaet fast, men som dette høje Tings Flertal gaar imod. Det lægger endnu en Tørv, oven i Købet en stor og bred Tørv, paa Vognen og siger: Kan den holde til det, den har haft i Forvejen, kan den ogsaa holde til det, den har nu. Dette kan vi ikke gaa med til. Naar der, som Tidene er nu, fra Folketingets Side statueres et Eksempel og gribes ind, maa vi støtte denne Bestræbelse og støtte den fuldt ud, navnlig naar det drejer sig om Oprettelsen af et kirkeligt Tilsynsembede, hvor det meget vel kan lade sig gøre at undgaa det, idet der ligger de to Stifter ved Siden af hinanden, Sjællands og Lolland-Falsters, hvor man efter den Maalestok, vi maa anvende paa Bispeembeder her i Landet, maa sige, at det ene er for stort, det andet for lille. Hvad vilde da være naturligere end at tage fra det store og lægge over til det lille og saaledes ved en praktisk Løsning komme ud over Vanskelighederne og støtte det gode Standpunkt, som Folketingets Flertal har taget? Men det vil dette Tings Flertal øjensynlig ikke. Det vil aabenbart følge den Vej, man desværre alt for ofte følger i parlamentarisk styrede Lande: man opretter nye Embeder, men nedlægger ikke de gamle, og derfor bliver man til sidst overlæst i den Retning. Det ene Parti har saamænd ikke meget at lade det andet høre; men naar man saa endelig faar Øje for Nødvendigheden af at standse og vil ændre, bør man ikke, saaledes som Tinget gør det her, sige: Nej, dette Tilfælde skal være en

Undtagelse. For det er just Faren, at det enkelte Tilfælde altid skal være Undtagelsen.

Nu sagde den ærede Ordfører, at der i det Ændringsforslag under Nr. 3, som Flertallet har stillet, var sagt, at selv om Sjællands Stift fik et Bispeembede til, var det maaske alligevel for stort, og saa skulde Ministeren have Bemyndigelse til at lægge en Del ind under Lolland-Falster Stift. Derved gaar man altsaa i Princippet ind paa det samme, som Mindretallet stiller Ændringsforslag om. Det afgørende er ikke, om det skal være en større eller mindre Del af Sjælland, der lægges ind under Lolland-Falster Stift. Den ærede Ordfører tilføjede ganske vist — det staar ikke i Ændringsforslaget, men det betyder dog altid noget, hvad en Ordfører siger —, at det skulde være i Overensstemmelse med Befolkningen i de paagældende Omraader. Befolkningen i de paagældende Omraader har intet andet Organ, der i denne Henseende kan forhandle paa dens Vegne, end sine Repræsentanter paa Rigsdagen, den lovgivende Forsamling. Det er Befolkningens Organ. Naar disse dens Repræsentanter her paa Rigsdagen vedtager og bemyndiger Ministeren til det, og den parlamentarisk ansvarlige Minister gennemfører det, er det sket i Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker. Anden Form for Overensstemmelse er det ikke muligt at slaa fast i et parlamentarisk styret Land. Ellers forflygtiger vi det Ansvar, vi har herinde, og vi afskærer Administrationen og Lovgivningsmagten fra enhver fornuftig Ordning af administrative Forhold rundt om i Landet. Thi hvis en Adresse fra en Egn, et Møde eller en Artikel, indsendt til et Blad, skal være afgørende for, hvorledes Embedsforholdene ordnes i de forskellige Dele af Landet, ved vi saa udmærket godt, at saa vil man have det som hidtil, man vil ikke af med de Embedsmænd, man har. Det er foreslaaet i den store Sparekommission, at en Del Dommerembeder skal nedlægges. Hvis man til Nedlæggelsen af disse Dommerembeder knytter den Bestemmelse, at det skal ske i Overensstemmelse med Befolkningens Ønske paa de paagældende Steder, og man som Udtryk for dette Ønske vilde tage Adresser, skrevne under af Folk, som man har henvendt sig til, Artikler i Bladene eller Resolutioner paa et Møde, vilde der ikke blive nedlagt et eneste Dommerembede, saa beholdt vi dem allesammen. Det samme vil blive Tilfældet her. Derfor vil jeg gerne pege paa Nødvendigheden af, at vi fra Rigsdagens og Lovgivningsmagtens Side holder paa, at vi er Repræsentationen, vi er Udtrykket for Befolkningen, det er os.